

Het Heden

Het was een zonnige zondagmiddag toen ik en mijn zusje weer naar oma toe gingen, zoals we dat altijd op zondagen deden. Alhoewel Olivia vandaag bijzonder slecht gehumeurd was, waarschijnlijk omdat ze eigenlijk met ons buurjongentje wilde spelen; waar ze een enorme crush op had.

Ik grinnikte toen ik de blik op haar gezicht zag, nadat ik haar had verteld dat we écht naar oma moesten. Ik vond gewoon simpelweg dat ze het niet kon maken om niet te gaan. Oma had niemand meer sinds opa's dood, en ik vond het slecht om deze langlopende traditie te verbreken.

"Ach, kop op, Olivia." Ik rolde met mijn ogen. "Je weet heus wel dat oma je laat gaan als je vertelt wat er aan de hand is," vertelde ik. Het was de complete waarheid, aangezien oma de meest begripvolle persoon ter wereld was en compleet zou begrijpen waarom Olivia weer terug naar haar speelmaatje zou willen gaan.

"Dat weet ik toch ook wel, Kyra," mompelde ze, haar armen over elkaar heen geslagen. "Maar ik wil haar gewoon niet teleurstellen." Ik vond het lief dat Olivia zich zorgen maken over oma, maar ook wist ik dat oma het totaal niet erg zou vinden als ik de enige was die zou komen. Oma en ik praatten constant, terwijl Olivia eigenlijk alleen maar op haar Nintendo DS zat te spelen. Tja, misschien was het dan maar gewoon beter als ze terug ging naar Daniel. "Ga maar gewoon naar huis toe," ik kuste haar voorhoofd. "En dan ga ik wel alleen naar oma, oké?"

"Oké." Ze glimlachte zwakjes voordat ze de deur uit was, en begon te rennen naar haar doel: Daniel. Hij grijsde naar haar voordat hij haar opving, en tezamen renden ze naar de speeltuin tegenover ons huis. Ik schudde mijn hoofd, geamuseerd door hun samenzwering, en sloot het huis af nadat ik naar buiten was gelopen en mijn fiets had gepakt. Ik fietste naar oma toe en realiseerde me onderweg ineens dat het bijna haar trouwdag was met opa.

Binnen een mum van tijd kwam ik bij het oude huisje aan, parkeerde ik mijn fiets bij het hek en glipte snel naar binnen. "Oma! Ik ben er!" Riep ik, terwijl ik mijn jas ophing aan de kapstok en om me heen keek. Ik zag haar zitten in de woonkamer, en snelde me daarheen zodat ze niet hoefde op te staan. "Oma!" Ik glimlachte, gaf haar een knuffel en liet me toen zakken op een van de stoelen die in de woonkamer stonden.

"Kyra! Ik vroeg me al af wanneer je jouw oude oma is kwam bezoeken," plaagde ze, terwijl ze haar dagboek op de bijzettafel neerzette. Nieuwsgierig keek ik naar het vergeelde boekje, en oma volgde mijn blik. "Oh dat oude ding," lachte ze zachtjes. "Dat heb ik al sinds dat ik maar elf jaar oud was... Ik begon er in te schrijven toen de oorlog begon..." Ik keek verschrikt op en leunde dichterbij. "De oorlog?" vroeg ik zachtjes. "Was het erg? Maar hoe hebben jij en opa elkaar dan ontmoet?" Ik schudde mijn hoofd en beet op mijn lip. Ik had altijd gedacht dat oma de oorlog een beetje vermeden had, aangezien we in een klein dorpje leefden en ze er nooit echt over gesproken had. Maar nu ze het zei, leek het allemaal heel erg logisch. Natuurlijk had ze opa tijdens de oorlog ontmoet, aangezien ze vlak na de oorlog getrouwd waren.

"Laat ik je dat eens vertellen..."

20 januari 1943 - Nederland

“Annabelle, haast je! Ze mogen je niet zien, anders pakken ze je op,” gromde mijn moeder, terwijl ze me aan mijn arm meetrok. Ik trok angstig mijn kap over mijn hoofd, hopen dat een van de Duitsers mijn gezicht niet zou zien en herkennen. Ik had een paar dagen geleden een officier afgewezen die zich aan mij had opgedrongen... en nu had hij me duidelijk aangegeven bij de SS en de NSB. Dat ik doodsbang was zou een misvatting zijn, ik was dagelijks aan het beven van de angst en kon maar niet vergeten hoe die officier me had nageschreeuwd toen ik weg was gerend.

“Annabelle,” siste mijn moeder, toen ze merkte dat ik niet aan het opletten was en begon af te dwalen. Ik haastte me om dichterbij haar te gaan lopen, maar ineens gleed ik uit over de sneeuw en viel neer op de grond. Mijn kap viel van mijn hoofd af en ineens vulde een Duitse tank mijn gezichtsveld. Ik hield mijn adem gespannen in, toen ik zag hoe een van de nazi's naar me toe kwam gelopen. Hij stak een hand naar me uit om me overeind te helpen, maar leek zich te bedenken toen hij mijn gezicht zag.

“Wacht,” begon hij langzaam, zijn ogen tot spleetjes vernauwend. “Ben jij niet-“

“Ach, daar ben je, schatje!” riep ineens iemand uit, die me overeind hielp en in zijn armen trok. “Ik ben je overal aan het zoeken!” Ik realiseerde me ineens dat mijn moeder was gevlucht en me had achtergelaten, bang dat ze zelf door de Duitsers gepakt zou worden. Ik keek verschrikt op naar de vreemdeling die me in zijn armen hield, en zag dat hij me een vreemde blik toewierp. Pas toen realiseerde ik me dat hij me probeerde te redden van een concentratiekamp, of een erger lot dan dat. “O-Oh, sorry, ik was verdwaald en ik kon je niet meer vinden,” loog ik zachtjes. “Sorry commandant,” mompelde ik tegen de commandant die me overeind had geholpen.

De commandant had nog steeds zijn ogen tot spleetjes vernauwd, maar keek naar de vreemdeling, in plaats van naar mij. “Pas maar goed op je vrouw, meneer. Ik zou haar niet nog eens laten vallen. Wie weet wat er dan kan gebeuren..” Zijn woorden deden me huiveren, en ik beet hard op mijn lippen om niet iets te zeggen wat me later zou betreuren. “Natuurlijk, commandant. Ik zal er voor zorgen dat ze niet nog eens verdwaald. Bedankt,” de vreemdeling knikte zijn hoofd en trok me toen snel weg van de tank en de nazi's die ons aan stonden te staren.

Ik hield mijn adem in. “Bedankt,” fluisterde ik, toen we uit hun zicht waren en het straatje waren uitgelopen. Hij had zijn arm nog steeds om mijn middel, en op een bepaalde manier voelde dat intens goed. Ik wilde niet dat hij los zou laten, maar ik wist dat hij dat wel zou doen... jammer genoeg. “Geen probleem. Natuurlijk help ik de dames in nood, en een mooie dame zoals jij kan ik niet aan die schoften overlaten,” vertelde hij me, terwijl hij zijn arm liet vallen en mijn hand pakte. Hij boog zijn hoofd en kuste mijn hand zachtjes.

De kus bracht mijn hoofd tot tolleren, en mijn hand begon te tintelen met vreemde sensaties die zijn lippen daar hadden gebracht. “Wie ben jij?” vroeg ik verdwaasd. “Eduard Verhoeven is de naam,” hij boog zijn hoofd hoffelijk en gaf me toen een duizelingwekkende glimlach. “Tot uw dienst...?”

“Annabelle Westerhoef,” bracht ik stamelend uit. “Annabelle... ik sta tot uw dienst,” glimlachte hij.

Het Heden

“Dat is zo romantisch oma! Hij redde je gewoon van de nazi’s. Ik kan niet geloven dat hij zo’n lef had,” bracht ik uit, glimlachend van trots. Mijn opa was een ware held geweest, een echte gentleman. Hij had mijn oma gewoon gered uit de klauwen van de nazi’s en had ervoor gezorgd dat er niet nog een slachtoffer viel aan hun wreedheden. “En ook dapper, natuurlijk.”

Oma glimlachte zwakjes en keek uit het raam. “Zijn moed was wat ons samen bracht, en ik zal zijn hulp nooit vergeten. Ik mis hem vreselijk, maar door hem ben ik ook gaan geloven hoe erg men in deze wereld mensen zoals hem nodig heeft. We mogen nooit vergeten hoe erg de het was tijdens de oorlog. Maar het belangrijkste was dat er mensen waren die tegen ze in durfden te gaan, die dapper en moedig waren en streden voor alles wat goed was.” Oma glimlachte naar me. “Dat vergeet je toch niet, Kyra?”

“Nee,” Ik schudde mijn hoofd. “Dat zal ik nooit vergeten.”

Op 4 mei 2011 was Kyra Verhoeven de eerste scholier die mocht spreken tijdens Bevrijdingsdag. Ze sprak over haar familie; maar bovenal over haar oma en opa, die haar leerden wat het is om dapper en moedig te zijn.